

Savaitė | dvišė
Carly
Phillips

Knygute.lt

Carly Phillips

SAVAITĒ DVIESE

Romanas

Versta iš: Carly Phillips, Brazen,
Harlequin Books, 2007
© Karen Drogin, 1999

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas
iš anglų kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-494-4

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

1

Automobilis sustojo it įbestas.

Net nepamėginusi dar sykį pasukti uždegimo raktelio, Samanta Ryd išlipo iš kledaro, kurį nuomos kompanija pavadino prabangia transporto priemone. Galiausiai šio metalinio žvėries čerškiantis garsas nekėlė abejonių. Ji nenorėjo palikti automobilio dykumoje, tačiau kitos išeities nebuvo. „Patikimos nuomos“ bendrovei teks atsiųsti vilkiką ir pasiimti šį niekam tikusį metalo laužą. Tik gaila, kad niekas nepasirūpins vairuotoja.

Įkvėpusi karšto dulkėto oro ji metė paskutinį žvilgsnį per petį. Automobilyje daug patogiau, tik viena bėda – jis tikrai nepajudės artimiausiu metu. Beliko pasikliauti savo jėgomis. Arizonos saulė jau slėpėsi už tolumoje stūksančių kalnų. Jei Samanta dar ilgiau uždels, teks pėdinti tamsoje. Tiesą sakant, ji iš viso nenorėjo niekur eiti. Jos apranga netiko pasivaikščiojimams po dykumą.

Staiga Samanta prisiminė liaudies išmintį: „Žmogus planuoja, o Dievas juokiasi.“ Ji stvėrė rankinę, paliko lagaminą ir dar kartą timpltelėjo naująjį šilko sijoną, kuris maloniai vėsino.

Tiesa, ji neketino juo segėdama slampinėti dykuma. Reikėjo rengtis kitaip. Beliko tikėtis, kad neteks pakartoti šių žodžių kitą savaitę.

Jeigu jau laukia tokios pat nuobodžios vedybos kaip ši Dievo pamiršta dykuma, ji skirs likusį laiką linksmybėms, geismui, aistrai ir jauduliui. Išmirks juose kaip sausa kempinė. Kitą savaitę susitiks su savo sužadėtiniu konferencijoje apie rizikos valdymą ir finansinę naudą prašmatniame Arizonos kurorte, bet prieš tai pasiners į pamatuotos rizikos gelmes. Jinai tikrai to verta, nes ketina paaukoti savo gyvenimą, laimę vardan tėvo. Metų metus ji buvo kaip klusni, nuolanki dukra ir štai kuo viskas baigėsi – Samanta tekės už vyro, kurio nemyli. Be to, jis vyresnis už ją beveik penkiolika metų. Ir ji jo beveik nepažįsta.

Samanta išlipo iš automobilio ir nuklibikščiaavo septintojo dešimtmečio stiliaus aukštakulniais. Kulniuodama vis pasitaisydavo sparčiai kylantį sijonėlį. Nors aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios, tačiau tegul ją skradžiai, jei demonstruos savo apnuogintą užpakaliuką. Samanta pažvelgė į nusidriekusią bedvasę dykumą. Deja, ir jos laukia panaši ateitis.

Po mėnesio atsisveikins su svajomis apie ilgą ir gražų gyvenimą. Bet dabar jai reikia prasi-

manyti prisiminimų, kurie paguostų ilgomis vienišomis naktimis. Samantai nelemta patirti bekraštės meilės, kurią išgyveno jos tėvai, ir kurios, deja, pritrūko vienturtei dukrai. Vis tik ji sužinos, ką reiškia aistra, kol dar nepasiaukoją ant vedybų aukuro. Per vėlai Samanta susizgribo, kad dvidešimt devynerius savo gyvenimo metus stengėsi įtikti tėvams ir taip pelnyti jų meilę. Bergždžias reikalas. Juodu ją mylėjo savaip. Tik dukra to nesuprato. Ji pasiukoją ieškodama atsakymų.

Kai mirštančiai motinai pažadėjo, kad prižiūrės tėvą, pirmą kartą pasijuto esanti svarbi. Mama paprašė ir Samanta sutiko net nesusi-mąščiusi. Tada nė nenumanė, kaip vienas pažadas gali pakeisti jos gyvenimą. Tėvą, biržos maklerį, užgriuvo nesėkmės. Jis nepaprastai gedėjo žmonos ir apleido verslą. Siekdamas greito pelno patarė klientams sudaryti rizikingus sandorius, kol galiausiai prarado visus jų pinigus. Dar daugiau – jis investavo ir savo lėšas. Milžiniškos skolos ėmė kelti grėsmę ateičiai. Dabar Samantos valioje viską ištaisyti, todėl ji taip ir pasielgs.

Tėvas bičiuliavosi su Tomu, naujuoju Samantos viršininku iš užmiesčio klubo. Juodu ir pasiūlė sprendimą. Tiesa, merginai jis pasirodė

panašesnis į prekybinį sandorį. Santuoka su Tomu leis tėvui atsiskaityti su kreditoriais, ypač didžiausiu – mokesčių inspekcija, ir išvengti bankroto paskelbimo. Neaišku, ar tėvui pavyks pradėti viską iš naujo. Samanta pasiūlė savo santaupas, bet net padoriai uždirbantis finansų analitikas vargu ar įstengtų sumokėti tokias skolas. Ką jau kalbėti apie žmogų, kuris pirkdavo ir pardavinėdavo kompanijas tenkin-damas savo įgeidžius. Samanta negalėjo atsi-sakyti Tomo *pasiūlymo*.

Nors jai nusispjauti, kad Rydai tapo pajuokos objektu užmiesčio klube, bet tai buvo nepa-prastai svarbu tėvui. Jam nebedaug liko gy-venti, o po motinos mirties užmiesčio klubas atrodė vienintelis raktas į visuomeninį gyve-nimą. Jei jo netektų, tėvą palaužtų depresija. Samanta nė už ką nesutiktų pasmerkti tėvo tokiai egzistencijai. Ypač jei gali jam padėti. Turtingas ir apsukrus Tomas aiškiai tai supra-to.

Už būsimąją žmoną jis paklojo pakankamai pinigų ir išgelbėjo merginos tėvą nuo skolų. Taip Samanta tapo įkaitė ir dar vienas trofėjus jo gyvenime. Bet kuri daili moteris būtų kuo puikiausiai patenkinusi šio vyro poreikius, bet Samanta buvo pranašesnė. Ji puikiai išmanė jo

verslą ir žinojo, kaip elgtis ir su klientais, ir su konkurentais. Pasak Tomo, ji sutaupė laiko ir jėgų. Jam nereikėjo vaikščioti į pasimatymus su tuščiagalvėmis gražuolėmis, trokštančiomis ištekėti už turtingo verslininko.

Paskutinės laisvės valandos skriejo ir Samantos galvoje brendo planas, kaip patirti jaudinamą nuotykį su seksualiu nepažįstamuoju. Tam ji net pasiėmė santaupų. Negailėdama švaistė pinigus, įskaitant ir automobilio nuomą. Atsigręžusi perliejo jį pagiežingu žvilgsniu. Jei jau ketina užmegzti neįpareigojančius santykius, grįstus vien tik kūno geidulių tenkinimu, pirmiausia reikia kaip nors pasiekti kelionės tikslą.

Prisidengusi akis ranka nužvelgė priešais besitęsiantį greitkelį. Tiesa, vargu ar Kruvinojo baseino kelią galima pavadinti tokiu skambiu vardu. Kai paliko nuomos punktą, įsikūrusį šalia oro uosto, Samanta važiavo Auksinių Vartų keliu. Ji nusprendė, kad Niujorko valstijoje kelių žymėjimas skaičiais jai labiau patinka nei vaizdingi pavadinimai, įprasti vakaruose. Kurį gi kelią pasirinkti? Regis, prieš kokią mylią matė į rančą panašų pastatą...

Išblėso paskutinis saulės spindulys ir papūtė švelnus vėjelis. Samanta pašiorpo nuo vėsos ir

paspartino žingsnį. Vos tik pagalvodavo apie savo planą, gerklėje įstrigdavo kaltės gniutulas, kurį sunkiai sekėsi nuryti. Kai tik ištekės už Tomo, bus ištikima, pavyzdinga žmona, bet kol kas ji dar nesusaistyta santuokos įžadais. Ši savaitė jai atstos medaus mėnesį, kurio niekada ir neturės.

Samanta vos vilko kojas. Ėmė nuogaštauti, kad išsisuks kulkšnį, nusiris į greitkelio pakraštį ir žmonės klaidingai pamanyt, jog ji nelaimės auka. Nusiavė batelius ir tęsė žygį. Sulig kiekvienu žingsniu juto vis didesnį skausmą. Aštrūs akmenukai smigo į nuogas pėdas.

Jau buvo sutemę, kai tolumoje pamatė šviesas. Pėdos nubroz dintos, gerklė perdžiūvusi, drėgni nuo ašarų skruostai. Žodžiai „puolusi į neviltį“ – per švelnūs jos būsenai nusakyti. Šią akimirką jį atsiduotų pirmam, kuris pasiūlytų atsisėsti, leistų išsiverkti ant peties ir nupirktų šalto gėrimo. Beje, nebūtinai tokia tvarka.

– Ei, Makai, ir vėl čia murksai?

Rajanas Makenzis perbraukė stiklinį seno medinio baro paviršių drėgnu skuduru.

– Matai, negaliu susilaikyti čia neatėjęs, – tarė jis pagyvenusiam nuolatiniam „Alkanojo lokio“ lankytojui, kuris kiurksojo prie gretimo

staliuko.

- Sunku patikėti, kad pasirinkai šią lindybę, o ne aukščiausio lygio tau priklausančią poilsio ir pramogų centrą.

Makas nužvelgė gruoblėtas sienas, kreivai sukabintus paveikslukus, pulo stalą kampe ir smiginio lentą ant galinės sienos.

- Teks patikėti.

- Atstok nuo jo, - sudrausmino bičiulį aukščiausias draugijos vyras. - Gal vaikinai ir praturtėjo, bet nepamiršo savo šaknų.

- Manosios įleistos į tą pačią žemę kaip ir tavo, Zy.

Makas prisiminė namuką, kuriame augo, o šalia stovėjo lygiai toks pat namas dvynys. Juodu su seserimi Keite puikiai ten jautėsi ir turėjo už tai būti dėkingi smuklės kampe įsitačiusiam nuoširdžiam bei turinčiam humoro jausmą vyrui.

Zy šyptelėjo.

- Tik tavo žemė dabar derlingesnė, Makenzi. Visi skardžiai nusijuokė.

- Tai ką gi čia veiki? Bėdos dėl moterų? - paklausė vienas iš trijulės.

- Tik ne man. Tai Lokys turi bėdų, - atsakė Makas kalbėdamas apie Zy sūnų - geriausią

draugą ir šios smuklės savininką. Makas ėmė šluostyti taurę. – Čia jis laksto paskui moterį, o aš vaidinu barmeną jo smuklėje.

– Tikėkimės, ši kartą jam pasiseks. Tavo gėrimai niekam tikę.

Pastabą palydėjo kikenimas ir smagaus juoko pliūpsniai.

– Dabar viskis tau kainuos dvigubai brangiau, – suburbuliavo Makas.

– Vis dėlto čia bus kalta moteris, – prakalbo ir paskutinis iš trijulės.

Makas nekreipė dėmesio. Jį parklupdyti galėtų tik ypatinga moteris, bet jis dar tokios nesutiko. Vyras pažvelgė į Zy ir pagalvojo apie laimingą jo santuoką, kuri graudžiai priminė tėvų gyvenimą. Tai ne pirmą kartą privertė jį susimąstyti, ar tik juos stebėdamas nebus susikūręs idealios šeimos paveikslo. Vos kelis kartus santykiai atrodė panašūs į matytus augant, tačiau rasti moterį, kuri vadovautųsi tokiomis pat vertybėmis, buvo beveik neįmanoma.

Be to, reikia pripažinti, kad gyvendamas viešbučiuose jautėsi vienišas. Iš kertės atsklides juoko pliūpsnis patraukė jo dėmesį ir Makas užmetė akį į savo laikrodį. Netrukus smuk-

lę užplūs jaunesnė publika. Sprendžiant pagal didėjančią triukšmą ir gausėjančių pagyvenusių vyrų pastabas, pats metas pasirodyti jaunimui. Makas „Alkanojo lokio“ smuklėje praleido užtektinai laiko, todėl suprato, kada vyrai tampa guvesni. Ketvirtadienis vykdavo „Damų vakarai“, o septyniasdešimtmečiai tiesiog drebėdavo iš nekantrumo nors paganyti akis į jaunesnes gražuoles.

- Tavimi dėtas, stverčiau vieną tų triušikių, o ne pilstyčiau gėrimus tokiems seniems išvėpeliams kaip mes.

- Erlai, tu - ne aš, - tos triušikės sveikatingumo ir poilsio centre nori tik gerai įdegti ir pasigauti kokį turtingą vyrą. Ištekėjusios damos atvažiuoja į „Kurortą“ patirti trumpą meilės nuotykį su vyrukais, kuriuos tarpusavyje vadina mulkais.

Makas pavargo ne tik stebėti šį ritualą, kuris tapo rutina, bet ir būti taikiny. Todėl kartkartėmis darbuodamasis smuklėje galėjo nuo viso to pasprukti.

- Makai, dar po vieną bokalą, - užsakė Zy.

Makas paskubomis metė žvilgsnį į juos.

- Jūs dar neįpusėjote pirmojo.

Pagyvenę vyriškiai gėrimu mėgavosi taip pat

kaip moterimis – iš tolo.

Jis stebėjo, kaip Zy praskleidė raudonai ir baltai languotą užuolaidą ir pažvelgė pro langą. Makas pagalvojo, kad ne pro šalį būtų atnaujinti smuklės interjerą. Jei Lokys galų gale susirastų moterį, bent vienas iš jųdviejų susituptų.

– Atrodo, mūsų laukia šviežiena, – pareiškė Zy ir iš smagumo pasitrynė delnus. – Kaip tik kopija laiptais.

Makas gerai pažinojo Zy, todėl galėjo skaityti tarp eilučių. Kai Makenzis dar buvo vaikas, šis vyras atstojo jiedviem su sese tėvą, nes tikrasis mirė prieš dvylika metų. Makas suprato, kad vienatvė vertė Zy elgtis taip, lyg būtų truputį pakvaišęs. Senukas turėjo šviesų protą ir gerą humoro jausmą, tačiau kartais elgdavosi nepakenčiamai.

Tačiau Makas neleis jam priekabiauti prie netikėtos viešnios.

– Vaikinai, neįsijauskite.

– Makenzi, tu tikras bambeklis, – choru sududeno senoliai.

Tą akimirką plačiai atsivėrė durys ir Makas išvydo liūdniausią iš kada nors matytų vaizdų.

Tarpduryje pro storą dulkių sluoksnį vos įžiū-

rėjo moterį. Ji stovėjo basa, juodi plaukai buvo susivėlę, o aukštakulniai tabalavo rankose.

Metęs skubrų žvilgsnį Makas iš daugiametės patirties įvertino dizainerio kurtą sijoną: pasiūtas iš šilko ir tokio ilgio, kad patrauktų kiekvieno vyro dėmesį. Užklydėlė atrodė vieniša ir pasimetusi – tikras laimikis šiai užėigai, o jai virš galvos kabojo lokio iškamša.

Makas daugiau nespėjo nieko įžiūrėti, nes ją apspito trys pagyvenę vyrai. Jis užvertė akis į lubas ir pajudėjo iš vietos.

– Vardan visų šventųjų, leiskite damai įkvėpti! – suriko jis.

Vyrai atsitraukė. Dabar Makas galėjo iš artčiau apžiūrėti atvykėlę. Balta aptempta palaidinė pabrėžė apskritas krūtis. Nuo vėsumos išryškėję speneliai nepaliko vietos fantazijai. Jį apėmė nesveikas troškimas suimti jos krūtis ir sušildyti savo kūnu.

Regis, Makas per ilgai gyveno be sekso, jei ši susitaršiusi ponitė taip jį įaudrino. Jos žvilgsnis klaidžiojo nuo jo prie draugijos kampe.

– Jie nenorėjo nieko blogo. – Jis mostelėjo į trijulę, kuri be jokios gėdos šaudė į ją akimis. Makas puikiai suprato, kaip jie jaučiasi.

– Aš irgi, – atsakė ji prikimusi balsu....